

ALL THE POSSIBILITIES

by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

NORA ROBERTS

E SUFICIENT SĂ CREZI

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

Shelby nu nega că Washington-ul este un oraș fabulos. Îl adora pentru eleganța lui, pentru istoria de care era impregnat, pentru cercurile sale politice și literare, pentru localurile de noapte, rău famate, și cluburile săc.

Trecea cu deliciu de la cartierele rezidențiale, cu monumentele de un alb orbitor, cu imobile din sticlă și oțel, la străzi întregi cu vechi locuințe de cărămidă roz, cu statui ale unor personaje uitate, cu cafenele intacte din secolul trecut.

În inima orașului se găsea Capitoliul și într-un fel, politica rezuma tot orașul. Un intens bîzît răsună în Washington, diferit de anarhia veselă new-yorkeză. Aici, toată lumea cunoștea pe toată lumea și se supravegheau cu coada ochiului. Personalitățile aflate în funcție știau că de munca lor depindeau alegerile următoare și își protejau siguranța.

Pentru Shelby securitatea era egală cu plăcerea; aici niciodată nu se întâmpla nimic. Georgetown îi convenea de minune. La doi pași de Washington, reprezenta energiei tinereții, Universitatea, boutique-urile, barurile pentru studenți. Unea demnitatea tradiției cu străzile lui liniștite, casele cu obloane proaspăt vopsite și acoperite de viață sălbatică, gospodinele elegante, care-și plimbau cîinii, și nonconformismul, boema, fantasia artiștilor.

Boutique-ul ei se găsea pe o stradă pavată și îngustă, luminată de felinare vechi. Locuia la etajul superior. În serile de

vară se legăna în balansoar, pe balcon, și asculta cu o ureche, distrată, rumoarea care urca pînă la ea. Ferestrele erau garnisite cu storuri de bambus pe care ea le orienta după dorința de o mai mare sau mai mică intimitate. Le închidea rar.

Shelby Campbell aprecia oamenii, multimea, prietenii, conversațiile animate. Străinii o fascinau și zgomotul o liniștea chiar mai mult decît tăcerea. Totuși, își stabilise ea însăși ritmul de viață cu Mosh, o pisică foarte seducătoare și puțin bandită, căreia îi lipsea un ochi, și Tanti Muta, un papagal care refuzase dintotdeauna să adreseze cuiva cuvîntul. Toți trei trăiau în armonie în apartamentul încărcat, unde domnea o dezordine veselă, proprie lui Shelby, imagine vie a firii ei generoase și dinamice în care imaginația și instinctul dominau logica și rațiunea.

Lucra argila din plăcere și făcea comerț pentru a-și satisface un capriciu. Acum trei ani deschise un boutique, numit *Calliope*, al căruia succes fulgerător o încurajase să continue. Prințindu-se în joc, descoperise că îi plăcea să negocieze cu clienții prețurile operelor sale, dar tot atât de mult să se așeze în fața roții de olar pentru a da frîu liber imaginației.

Din contra, contabilitatea și registrele, care însățeau deschiderea magazinului, o plăcuseau profund și se supunea cu multă neplăcere acestor obligații materiale. Dar obstacolele, lupta pe care o ducea contra ei însăși, erau de asemenea cele ce dădeau gust aventurii ei. Spre marea surpriză a familiei și a prietenilor, afacerea avea un succes recunoscut.

La ora șase închidea magazinul și își găsea libertatea. Viața ei profesională nu-i invada niciodată viața particulară. Și dacă inspirația o ținea trează uneori toată noaptea, nu aștepta niciodată bunul-plac al clientilor. În seara asta, nu va putea evita corvoada unei receptii oficiale la care va asista, pentru că îi promisese mamei sale. Stinse luminile și urcă la etaj.

Pisica sări de pe canapea și se săltă pe umărul ei, torcînd:

înțelegea că cina ei nu era departe. Papagalul bătu din aripi și ciupi un os uscat ce se găsea lîngă balansoarul lui.

- Ce mai faci, Mosh?

Îi scărpină capul și motanul scoase un miorlăit de plăcere.

- Vino la bucătărie, am să mă ocup de tine.

Ea însăși murea de foame și se temea că nu vor fi de mîncat decît niște minusculle tartine la acest blestemat party pe care-l dădea Charles Write, un eminent membru al Congresului. Deborah Campbell era singura persoană capabilă să-o antreneze pe Shelby în acest gen de serate.

Suspină. În fond, își adora mama. Adesea erau luate drept surori, în ciuda celor douăzeci și cinci de ani care le separau. Moștenise de la ea părul roșu-aprins. Dar în timp ce Deborah îl purta scurt și tăiat drept, în stilul anilor '30, Shelby îl lăsa liber, în bucle dezordonate care îi aureolau fața cu ten de portelan și ochii neguroși, melancolici. Cu cît mama părea mai elegantă și delicată, cu atît fata părea încontinuu deghizată, gata să joace un rol de paj sau de vînzătoare de flori într-un spectacol inedit.

Dacă fizic îi semăna mamei, temperamentul îi apartinea în exclusivitate. Nu cultiva în mod special originalitatea și autonomia, ci se născuse așa. Avusese totuși o copilărie convențională, tradițională, în cea mai bună societate a Washington-ului. Politica îi dominase tinerețea. Își amintea de tensiunea anilor electorali, de campaniile care-l antrenau pe tatăl ei de departe de familie timp de săptămîni, de legile pe care le făcea să treacă sau care rămîneau blocate; toate acestea aparțineau trecutului.

Copil fiind, dădea ea însăși petreceri la aniversări, unde conștientiza că-l reprezintă pe tatăl ei, ca atunci cînd el făcea conferințe de presă, și își juca perfect rolul. Copiii senatorului aparțineau imaginii sale de marcă și se conformau directivelor lobby-ului său, deoarece era un candidat serios la Casa Albă. Shelby își amintea de Robert Campbell ca de un om bun, seducător, cu

mîntea deschisă, care se consacra datoriei sale și avea în toate ocaziile un puternic simț al umorului.

Ea era convinsă că politica îl smulsese afecțiunii alor săi. Bineînțeles, moartea era oarbă și lovea adesea la întîmplare, dar Shelby nu-și va scoate niciodată din cap că îl râpise înainte de vreme. Ea, care-l credea invulnerabil... Începînd cu acea zi, lumea ei se clătinase. Înțelesese dintr-o dată că fiecare putea să dispară, în orice loc, în orice moment. Copilăria ei era terminată. Shelby alesese să trăiască fiecare clipă la intensitatea ei maximă, cu fervoare, să profite de clipa prezentă, și pînă în acea zi, nu-și schimbase filozofia. Deci se ducea la cocktail-ul dat de Write și avea să se străduiască să se amuze. Nu se îndoia o singură clipă că va reuși.

Shelby era în întîrziere, ca de obicei. Nu reușea niciodată să se încadreze în timp. Superba reședință colonială cu saloanele decorate în sidefiu, alese judicios, era plină de invitați. Tablouri ale pictoriilor impresioniști francezi aduceau cîteva pete de culoare care împrospătau ansamblul. Deși nu corespundea gusturilor ei, Shelby aprecie ambianța acestui loc, respirînd atmosfera unei serate reușite.

Eternele subiecte de conversație pluteau prin aer: moda, partidele de golf și tenis, ultimele cocktail-uri la X sau Y, dar printre reflecțiile ușuratice se strecurau și comentarii asupra indicelui prețurilor, probleme ale NATO sau interviul ministrului de finanțe la emisiunea *Față-n față*.

Shelby îi cunoștea practic pe toți acești oameni, îmbrăcați în mătăsuri ușoare sau costume închise la culoare, croite impecabil. Evita cu abilitate să se lasă oprită de vreunul dintre ei, grație surșurilor de conveniență și micilor semne cu mâna care o duseră drept spre bufet. Cînd remarcă pizzele cu anșoa și alte gustări consistente, hotărî că, la urma urmei, serata nu-i displăcea prea mult.

- Shelby, nu știam că ai venit. Sînt încîntată să te revăd, draga mea.

Carol Write, într-un costum violet, se strecurase prin mulțime fără să răstoarne o picătură din paharul cu sherry.

- Am întîrziat, iî răspunse Shelby, înainte de a mușca cu poftă dintr-un delicios hors-d'oeuvre. Casa dumneavoastră mă încîntă, doamnă Write, ce ansamblu minunat în care să-ți primești musafirii.

- Mulțumesc.

Aruncă satisfăcută o privire în jur, pentru a judeca succesul recepției sale.

- Cum merg afacerile?

- Foarte bine. Desfacerea producției nu ridică probleme și nu rareori mi se fac comenzi. Sper că soțul dumneavoastră se simte bine.

- Minunat, va fi încîntat să te salute. Nu contenește să mă complimenteze pentru acea vază magnifică pe care am cumpărat-o de la tine. Acum du-te și distrează-te.

Carol îi prinse brațul, înainte ca ea să fi avut timp să se bucure de a doua gustare.

- Tu ești o invitată exemplară, care nu se interesează de politică - ceea ce strică cea mai mare parte a serelor la Washington. Cunoști pe toată lumea, bineînțeles, ah, iat-o pe Deborah. Vă las.

Din nou liberă, Shelby se grăbi să se întoarcă la bufet.

- Bună seara, mamă.

- Credeam că nu ți-ai respectat promisiunea.

Deborah admiră în tăcere corsajul alb, cu umeri largi, fusta roșie ca cireașa și boleroul verde care o îmbrăcau delicios pe mama ei și n-ar fi stat bine nimănui altcuiva.

- M-am jurat să-mi țin întotdeauna promisiunile.

Shelby întinse mâna spre un eclar cu ciocolată. Mmm... ce

idee bună au avut cînd m-au invitat, săn complet sedusă de tratațiile lor.

- Dragă, gîndește-te puțin și la altceva decît la stomac.

Îndepărtă o firmitură care căzuse pe mîneca lui Shelby.

- În caz că n-ai remarcat, să știi că am întîlnit aici tineri fermecători.

- Tot mai ești pe cale să încerci să mă măriți? Într-adevăr, nu te descuragezi ușor.

O sărută încet pe obraz.

- Și eu, care aproape că te-am iertat pentru acel oribil pediatru pe care mi l-ai aruncat în brațe!

- Totuși, nu era lipsit de personalitate.

- Hmm.

Caritabilă, nu-i povesti mamei că acel tînăr îi făcuse curte într-o manieră brutală și că ea îl puse rapid la locul lui.

- Și apoi exagerezi, eu nu te împing spre căsătorie, nu-ți doresc decît fericirea.

- Și tu, ești fericită? replică Shelby cu o lucire de ironie în privirea ei bleu-vert ca pajisurile de pe malul mării, din îndepărtata Scoție, de unde era originară.

- Bineînțeles, ce întrebare!

Își puse distrată la loc ceriselul cu diamant.

- Și de ce nu te gîndești tu însăți să-ți iezi un soț?

- Dar eu am avut o căsnicie foarte fericită, doi copii...

- Care te adoră. Am reținut două bilete pentru un balet excelent, are loc la Centrul Kennedy săptămîna viitoare. Vii cu mine?

Fruntea lui Deborah se limpezi. Cîte femei au dat viață, se gîndi ea, unei fete atît de exasperante și de delicioase ca și ei?

- Ai talentul de a schimba subiectul conversației. De acord cu invitația: îmi cunoști bine punctele sensibile.

- Luăm cina la tine, înainte, dacă asta nu te deranjează. Apoi întoarse capul cu un surîs radios.

- Salut, Steve!

Deborah admiră stilul progenitului sale de a capta atenția tuturor ființelor umane la o sută de metri în jur. Îl încîntă întîi pe un atașat de presă de la Casa Albă și își continuă eforturile în direcția noului director al EPA, fără să clacheze o secundă. Ce sănătate, ce ușurință, suspină în tăcere Deborah. Multimea îi convenea lui Shelby, se simțea ca peștele în apă, primind omagiile admiratorilor cu grăția unei prințese. De ce evita oare cu atită grijă să se angajeze mai mult într-o relație sentimentală? Deborah era sigură: acest blocaj nu provenea numai dintr-o repulsie pentru constrîngerile unei uniuni oficiale. Bănuia altceva. O observase pe Shelby scăpînd suferinței, evitînd grijile, scutindu-se de chinuri cincisprezece ani de viață. Totuși, fără durere, nu poți trăi nici o împlinire profundă. Suspină auzind rîsul cristalin al fiicei ei seducînd cu ușurință bărbații și femeile de toate vîrstele. Și totuși, Shelby era o copilă atît de plină de vitalitate, atît de strălucitoare. Fără îndoială, își făcea griji degeaba. Și apoi, fiecare își găsește drumul lui spre fericire după intuițiile și temperamentul lui. Cu ce drept se amesteca ea în ceea ce n-o privea?

Alan văzu o femeie cu părul arzînd parcă, îmbrăcată în roșu și dintr-o dată nu mai putu să-și ia ochii de la acest tablou fermecător. O auzi vorbind, rîzînd, senzuală și inocentă în același timp și, întrebîndu-se despre frumusețea ei, descoperi că era pur și simplu fascinat. Cine era? Ce vîrstă avea? Optsprezece? Treizeci? Frecventa în mod obișnuit acest gen de locuri? Această naturalețe, această energie arzătoare, îl tulburau profund. Coafura și hainele îi împrumutau un mic aer californian amestecat cu un pic de insolentă newyorkeză. Dar cine naiba...

- Ei bine, domnule senator?

Write își puse palma mare pe spatele lui Alan.

- Ce plăcere să te întâlnim în afara circuitului profesional. Vă sustrageți cu greu de la dosarele dumneavoastră.

Alan ridică paharul.

- În final, excelentul dumneavoastră whisky m-a convins.

- Nu vă cred decât pe jumătate, îl corectă Write, adresându-i o privire ambiguă, mi s-a spus că lucrați foarte tîrziu seara.

Alan arboră un surîs dezinvolt. La Washington se știa tot.

- Ce dorești să știi, Write? N-am secrete pentru dumneata. Write înghițî o gură de whisky.

- Spune-mi părerea dumitale despre propunerea Legii Breiderman, care va fi pe ordinea de zi miercurea viitoare.

Alan știa că Write susținea această lege și îl privi cu mult calm.

- Sînt contra, declară el pe un ton categoric. Nu se poate să se mai taie din bugetul educației.

- Dar, în fine, Alan, lucrurile nu se prezintă atîț de tranșant.

- Uneori este esențial să-ți reafirmi poziția. Nu cred că vom reuși să ajungem la un compromis în această privință.

Hotărît, în seara asta, nu se simțea dispus să discute acest gen de probleme.

- Spune-mi, Write, cine este femeia aceea dintre Esmeralda și Heidi?

- Cine? întrebă Write, uitîndu-și preocupările politice. Oh! N-ai cunoscut-o încă pe Shelby?

Surîse cu un aer destins.

- Vrei să te prezint?

- Inutil, mă voi descurca singur, murmură Alan, mulțumesc mult.

Se îndepărta, trecînd printre diferite grupuri de invitați cu ușurință care-l caracteriza. Ca și lui Shelby, senzația de multime

îi convenea. Strînse mîini, izbucni în rîs, folosi cuvîntul propice care convenea clipei și își aminti de fiecare, chiar dacă nu-l întîlnise decât o singură dată. Excelente reflexe pentru un bărbat cu ambițiile sale.

Alan cunoștea legea, domeniul juridic, sub toate unghiuurile, dar contrar fratelui său Caine, din același partid, teoria îl atrăgea mai mult decât practica. Cum decurgea funcționarea Constituției pentru poporul american, iată ceea ce îl captiva. La Universitate știuse imediat care era vocația lui. Acum, avea treizeci și cinci de ani, trei luni de Congres în spatele lui și atacase o nouă sesiune a Senatului.

- Ești singur, Alan?

Myra Ditmeyer, soția unui judecător de la Curtea de Casație, îl luă amical de braț. Îi adresă un surîs complice și-l sărută pe obraz.

- Trebuie să-l iau ca pe un avans?

Ea scutură capul rîzînd, făcînd să-i danseze cerceii cu rubine.

- Dacă măcar aș avea vîrsta acestor nebunii, diabolic Don Juan scoțian!.... Din nefericire, ar trebui să facem din cei cincizeci de ani ai mei... un păi, dragul meu Alan.

Îl privi cu atenție.

- În seara asta nu ai venit cu una dintre acele delicioase creațuri, stil manechin internațional francez, pe care le îndrăgești atîta?

- Ziceam să te fur pe tine pentru weekend la Puerto Vallerta.

Myra își încreîtu ochii bruni, paiațăi cu auriu, și apăsa o unghie lăcută cu roșu pe pieptul lui Alan.

- Dacă aș accepta ai fi tare încurcat, dar tu știi bine că nu rîști nimic.

Gînditoare, își ridică spre el fața străbătută de riduri expressive care nu-i întunecau cu nimic frumusețea strălucitoare.